

Vojenský analytik Jaroslav Štefec: Co se to tedy vlastně stalo v Polsku? A jaké je poselství těchto událostí?

- CZ24 News | 19. listopadu 2022

POLSKO/UKRAJINA: Co se to tedy vlastně stalo v Polsku? A jaké je poselství těchto událostí? Shrňme si dosud známá fakta.

Raketa 5V55, vyrobená někdy v 80. letech minulého století v bývalém SSSR (odtud tvrzení o „ruské“ raketě), s maximálním dosahem 45 kilometrů, s bojovou hlavicí, tvořenou cca 135 kg trhaviny a ocelových fragmentů, u níž byl úmyslně vypnut režim automatického zajištění v případě minutí cíle, aby explodovala po nárazu na zem, vedená po téměř celou dráhu letu povely pozemního řídicího radiolokátoru, spadla v Polsku nedaleko vesnice Przewodów, cca 6 km od ukrajinských hranic. Exploze po dopadu rakety zabila dva polské rolníky, zničila jejich traktor a připojený valník a vytvořila několikametrový dopadový kráter. Polská protivzdušná obrana a obsluhy amerických systémů Patriot ve výzbroji polské armády zřejmě pokojně spaly, protože žádné ukrajinské cíle až do hloubky 40 km od polských hranic nebyly v té době ruskými střelami napadeny.

Ukrajinská propagandistická mašinerie se okamžitě rozjela na plné obrátky. Viníkem bylo samozřejmě Rusko protože šlo o „ruskou“ raketu. Český mainstream a „veřejnoprávní“ média okamžitě začaly spekulovat o důsledcích, psalo se a hovořilo o aktivaci článku 4 i 5 Severoatlantické smlouvy. Kompletní spektákl české politické spodiny – Černochová, Němcová, Lipavský, Jiří Pospíšil, Zdechovský, Adamová-Pekarová a další – snaživě převzal Kyjevem vygenerované schéma události a začal se předhánět ve vyhrožování Rusku.

Všechno jelo jako po másle. Nechybělo ani prohlášení „vysokého představitele tajných služeb USA“, že raketa, která dopadla v Polsku, byla bez jakékoliv pochybnosti ruská. Vše ukazovalo na pečlivě připravenou propagandistickou akci, provedenou pod krytím masivního ruského útoku střelami Kalibr a drony na infrastrukturální cíle na území Ukrajiny. Ukrajínští oligarchové se už už těšili na další bianco šeky od USA a EU, k zahození určitě nebude ani pověstná třešnička na dortu ve formě výrazného omezení rostoucího tlaku na Kyjev ze strany významných členů Unie, aby se spíše než válečnému šílenství věnoval raději diplomatickému úsilí o řešení konfliktu, jakmile bude Rusko obviněno z útoku na člena NATO a EU.

Pak ale přišla studená sprcha. Nečekaně z USA. Na jejím počátku bylo prohlášení prezidenta Bidena, že k jednoznačnému obvinění Ruska není dostatek informací, doplněné o sdělení, že raketa zcela nepochybně neletěla z ruského ani Rusy ovládaného území. Bezprostředně poté se „tři vysocí příslušníci americké administrativy“ vyjádřili v tom smyslu, že raketa byla sice ruská, ale veškeré informace o trajektorii, které jsou k dispozici a byly předány i polské (nikoliv ukrajinské) straně, ukazují na její start z území Ukrajiny. Polsko, zřejmě pod dojmem tohoto prohlášení, provedlo až neskutečně rychlé ohledání místa výbuchu a našlo nejen ony výše zmíněné ocelové „broky“, ale i části rakety, které ji jednoznačně identifikovaly. A což je v poslední době velmi neobvyklé, získané poznatky obratem zveřejnilo. Slibně rozjetá další etapa protiruské kampaně najednou zůstala viset ve vzduchoprázdnu a vidle do dobře promazaného soukolí nevhodil nikdo jiný, než její protagonista – USA.

Zklidňující rétoriku USA vzápětí převzali i vrcholoví představitelé dalších států – Německa, Turecka, Francie, a dokonce i Británie. A ačkoliv slibně rozjetá nová vlna protiruské hysterie pod vlivem

střízlivých prohlášení z USA zvolna ustupuje, česká polická scéna bohužel nezůstává ani poté, co se původní tragédie ukázala být spíš podřadnou fraškou, nic dlužna své pověsti evropských kašpárků. Hrdinně hájí tezi o „ruských raketách v Polsku“ a „ruské vině“ i poté, kdy už, zřejmě pod vlivem svých amerických sponzorů, začal od velkohubé rétoriky, arogantních požadavků a příkazů tu polské vládě, tu NATO, EU, nebo G20 a popírání ukrajinského podílu na tragédii v Polsku ustupovat i její protagonista a režisér, Vladimír Zelenskij.

Bez ohledu na potlesk českých politiků a nadšené hýkání lidí, kteří omdlívají při pohledu na krev a představují si válku jako počítačovou hru, nebo airsoftovou střelčku, nad záběry Ukrajinců a Rusů, surově umírajících před objektivy kamer dronů, mobilních telefonů a přímých účastníků bojů, se zdá, že proválečná euforie, vyvolaná masivní propagandou a tvrdou cenzurou objektivních informací o skutečné situaci a důvodech konfliktu, začíná pod stále viditelnějšími obrysy reality těžce a nevratně vyprchávat.

Morální facka prezidentu Zelenskému, kterou dostal za prokazatelnou provokaci, která stála život dva polské občany, určitě bude mít podstatně větší dohru, než by se mohlo zdát běžnému pozorovateli, neznalému pozadí aktuálních dějů. Nejen evropské státy, ale i USA už začínají být unavené z komandování, neustálých příkazů a povýšeneckých požadavků na dodávky zbraní a transfery peněz z ukrajinské strany. U Kyjeva se prostě nebojuje ani za Berlín, ani za Paříž, ani za Varšavu. A už vůbec ne za Prahu. Čím dříve si to naši slavní „politici“ uvědomí, tím lépe. Protože na tom do značné míry závisí naše budoucí existence.

ZDROJ: Jaroslav Štefec